

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἔτος; δεύτερον.

Ἀθήναι, 5 Νοεμβρίου 1883

Ἄριθ 31+140

Ἀρσάκειον.

Ὅταν μὲ βλέπη τινὰς, νὰ γράφω ὄλο γιὰ τὰ κορίτσα, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μὲ πάρῃ γιὰ κανένα κοριτσοφιλή, ἤγουν γυναικῶν καὶ γι' αὐτὸ πάντοτε, χώνω τὴν οὐρά μου σὲ κοριτσοδουλεῖαις.

Κάθε ἕνας ἤμπορεῖ νὰ ἔχη τὴν ἰδέαν του, ἡ ἰδέα ὅμως τῶν κοριτσοῦν καὶ τῶν φρονιμῶν πατέρων εἶναι ἀλλοιώτικη. Ὅτι γράφω ὅ,τι πρέπει νὰ γράψω, γιὰτί ἴσα ἴσα αὐτοὶ καὶ αὐτὰ μου δίνουν τῆς πληροφορίας.

Συμπαθῶ γιὰ τὰ κορίτσα, γιὰτί αὐτὰ αὐριο θὰ γεννήσουν τὴν νέαν γενεὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀπ' αὐτὰ τὰ κορίτσα κρέμεται τὸ μέλλον τῆς πατρίδος, σὰν ἐκεῖνη τὴν ἑλληνίδα τῶν ἀρχαίων χρόνων, ποῦ ὅταν μιὰ ἄλλη ζυπασμένη τῆς εἰδείχνε τὰ θαμάντια της, (ποῦ σὸτὸ δίκολο νὰ θυμοῦμαι τὸ ὄνομά της ὕστερα ἀπὸ τόσαις χιλιάδες χρόνια), καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ δεῖξῃ καὶ κείνη τὰ δικά της, ἔπιασε τὰ παιδιὰ της καὶ τῆς τὰ παρουσίασε καὶ εἶπε :

— Αὐτὰ εἶναι τὰ διαμαντικά μου! καὶ ἀκόμα ἕνα ἄλλο σπουδιχότερο, τὸ ἐξῆς, — Ὁ δικός μου πολύτιμος θυσαυρός εἶναι ὁ ἄντρας μου.

Ὅταν λοιπὸν τὰ κορίτσα βγοῦν διαφθααρμένα, θὰ ἔχουν γιὰ θαμάντια παιδιὰ νὰ δεῖξουν στὸν κόσμον καὶ ἄνδρες γιὰ πωλάντια; Ὁχι. θὰ γίνουιν ὄλαις σὰν τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀσλάνη ποῦ ἐτίμασε τὸν ἄντρα της μὲ ἕνα δούλο, ποῦ γι' αὐτὴ τὴν βρωμοδουλειὰ του τὸν χῶσαν φυλακὴν προχτές γιὰ δέκα χρόνια.

Ὅταν ὑπάρχη διαφθορὰ στῆς γυναῖκες σὲ κείνη τὴν κοινωνίαν μὴ περιμένετε καλὸ. Ὅλα θὰ ἦναι διαφθααρμένα.

Τὸ γατί σας καὶ τὸ σκυλί σας θὰ γίνῃ ὅπως τὸ μάθετε.

Τὸ μάθατε νὰ γίνῃ λιμάρικο;

Λιμάρικο θὰ ἦναι καὶ ὅταν μεγαλώσῃ. Μάθατε τὸ γατσουλάκι σας νὰ ἦναι κλέφτικο ἀπὸ μικρὸ; Κλερτόγατα θὰ γίνῃ καὶ ὅταν μεγαλώσῃ. Ὅπως μάθη.

Ὅλα αὐτὰ ἦρθα σὲ ἀφορμὴ νὰ σὰς τὰ γράψω, γιὰτί μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι παρατήρησα προχτές νὰ περνοῦν τὰ κορίτσα μὲ σκιρτὸ κεφάλι ἀπὸ μπρὸς μου καὶ νὰ ἔχουν παυμένα τὰ προτερηνὰ τους χαχρήσιμα, καὶ τὸ σπουταχότατο, νὰ συνοδεῖωνται τὰ περισσότερα ἀπὸ συγγενεῖς τους.

Μακάρι αὐτὸ τὸ πράγμα νὰ βαστοῦσε διὰ πάντα, γιὰτί ὅταν ὑπάρχη μαζὺ συγγενῆς κἀνένα τσακνοτσούκαλο δὲν τολμᾷ νὰ τὰ ἐνοχλήσῃ ἢ νὰ τὰ πῇ ἕνα ἄσχημο λόγο, καὶ τὰ μικροῦτσικα δὲ δουλάκια ποῦ ἄρχισαν πολλοὶ καὶ σιέλνουν μαζὺ μὲ τὰ κορίτσα τους γιὰ συνοδία στὰ σχολεῖα, εἶναι σπουδαχότερα καὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους συνοδοῦς, γιὰτί τὰ μαρτυροῦν ὄλα.

Ἄς λέν οἱ ἄλλοι ὅ,τι θέλουν, ἐγὼ ἔχω μόνον μιὰ ἀσάλευτη ἰδέαν ποῦ εἶπε ἕνας ἀρχαῖος σατυρογράφος ἦτε κωμικός ὁ Μένανδρος, ὅτι:

Ἡ καλὴ γυναῖκα εἶναι τὸ τιμόνι τοῦ σπιτιοῦ.

Ὅταν λοιπὸν τὸ τιμόνι αὐτὸ πρὶν τὸ βάνετε στὸ κραβί εἶναι χαλασμένο, πῶς θ' ἀρμενίσῃ τὸ κραβί;

Στραβὰ πάντα.

Ὅταν λοιπὸν τὸ κορίτσι εἶναι διαφθααρμένο ἀπὸ παρθένας, τί θὰ γίνῃ ὅταν πᾶντρευτῇ καὶ γίνῃ νοικοκυρὰ;

Ἄτιμη.

Αὐτὸ συλλογιστῆτέ το καλὰ σεῖς ἔσοι ἔχετε κορίτσα προφυλάγετέ τα καλὰ ἀπὸ τόρα, ἂν θέλετε νὰ τὰς καταστήσετε ἀγαθὰς μητέρας.

Ἄλλοιῶς, νὰ μιὰ τύφλα μὲς τὰ μάτια σας προκαταβολικῶς.

Κύριον κορίττιον

ποῦ εἶσαι καὶ βρίσκεσαι καρσί καὶ ἀπέναντι στὸ σχολεῖο τῆς Ρόμβης μέσα ἐνὰ σπίτι, νὰ μὲς κἀνης τὴν χάρι ν' ἀφήσῃς τοὺς μαθηταῖς νὰ μάθουν λίγα γράμματα καὶ νὰ μὴ βγαίνῃς ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τοὺς κἀνης σχήματτα καὶ καμώματα τὴν ὥρα ποῦ κἀνου στῆ ταξί τους μάθημα, διότι ἂν σὺ δὲν ἔχῃς δουλειὰ καὶ θέλῃς νὰ περᾶς τὴν ὥρα σου μὲ ἐργολαβία, μᾶθε, ὅτι οἱ νέοι θέλουν νὰ μάθουν πέντε δέκα κολλυβογράμματα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν ὡς ἄνθρωποι.

Μοῦπαν μάλιστα νὰ σοῦ πῶ, πῶς μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ τὰ μασκαροκαμώματά σου ἐδιώχτικες καὶ ἀπὸ τὸ παρθεναγωγεῖο ποῦ ζέρεις, ἀλλὰ ἐγὼ αὐτὸ δὲν σοῦ τὸ γράφω, γιὰτί δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἐκθέσω, ἂν ἐξηκολούθῃς ὅμως νὰ πρενοχλᾷς τοὺς μαθηταῖς, οἱ ὅποιοι τὰ θέλουν κι' αὐτοὶ, καὶ νὰ τοὺς ἀποσχολᾷς ἀπὸ τὰ μαθημάττα τους θὰ σοῦ ξεφουρνίσω τὸ ὄνομά

Ἄντιο, ἄντιο, καὶ τέτοια κάσταρα δὲν τὰ τρώγω γώ.

Πρὸς τοὺς

ἐντιμοὺς ἀνταποκριτὰς Βόλου, Θεβῶν, Κύρης καὶ Κορίνθου.
Ἐλάβαμε τὸν παρὰ σας καὶ σὰς εὐχαριστοῦμέν σας.

Κύρ ὑπουργέ

τῶν ἀνεικονομήτων οἰκονομικῶν, μὲ ρωτῶν ἀπὸ τὴν Σύρα νὰ
σὲ ρωτήσω ποῖα κιοιτάπια τοῦ νόμου τὸ γράφουν μέσα νὰ
κρατᾷ ὁ τελώνης καὶ φορτιστὸς τῆς Σύρας ὄλο τὸ ἀπάνω πά-
τωμα τοῦ τελωνείου καὶ νὰ κατοικᾷ φαμιλικῶς εἰς βάρος τοῦ
δημοσίου ;

Καὶ ἀκόμα, ποῖος διαολονόμος τὸ γράφει κι' αὐτὸ νὰ κρατᾷ
ὁ ταμίης τῆς Σύρας κι' αὐτὸς ὄλο τὸ ἀπάνω πάτωμα τῆς
δικμετακόμισις ;

Μοῦσθαρ εἰκοσιδύο μασκαράδες Κομμουνιστικοὶ, τοὺς σβήνω
ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν τιμῶν βουλευτῶν.

Καὶ ἀκόμα, ποῖος βρωμονόμος τὸ γράφει νὰ πληρώνη τὸ δη-
μόσιο στὸν δῆμο τῆς Σύρας 100 δρ. τὸν μῆνα γιὰ ὑγειονο-
μεῖο καὶ νὰ κατοικᾷ καὶ σ' αὐτὸ ὁ ὑγειονόμος ἀνόμως καὶ
παρὰνόμως φαμιλικῶς μέσα σ' αὐτό ;

Δὲν τοὺς φτάνει ὁ μισθὸς ποὺ τραβοῦν ἀπὸ τὸ δημόσιο μόνο
θέλου ἀκόμα νὰ τοὺς δῖνη καὶ πκλάτια νὰ κατοικοῦν τῆς
δωρεᾶς ; Κρῖμα νὰ μὴ γυρεψουν καὶ νὰ τοὺς ντύνη κιόλας
ἀφοῦ τοὺς ταίζει !

Μοῦσθαρ 22 Κομμουνιστικοὶ. Τιμωμένοι, ἀνθρώπει σὲ
καῦμένοι.

Οἱ ἔμποροι τῆς Σύρας, κύριε ὑπουργέ, μὲ τὸ μεγάλο κε-
φάλι, πληροῦν ἓνα περιδέραιο φόρους γιὰ νὰ ἔχουν καὶ τὰ
ἐμπορεύματά τους καὶ μιὰ στάλα προφύλαξι καὶ ὄχι νὰ ἦναι
πεταμένα μέσα σι τοὺς λάκους καὶ νὰ βρέχωνται καὶ σαπί-
ζουν, γιὰ νὰ ἔχουν ξαπλωμένα τὴν ἀρίδα τους στὸ τελώνιο
οἱ ταμίηδες, τελώνηδες καὶ κολοκυθάδες.

Τί δὲ νὰ ποῦμε γιὰ τοὺς καταφοκοραδισμένους ὑπαλ-
λήλους ποὺ τοὺς ἔχουν μαντρισμένους μέσα σὲ κάτι τροῦπες
καὶ πᾶν νὰ σκάσουν οἱ ἀνθρώποι.

Σὲ γρῶ βουλευτὴ ὑπουργικὸ διτάμει τῆς ρουσμετικῆς γα-
ρέτας μου.

Διάταξέ τους νὰ ξεκουμπιστοῦν νὰ βροῦν σπῆτικ νὰ νοι-
κιάσουν νὰ μὴ τοὺς πάρη ὁ διάολος ποῦ θὰ πάρη καὶ σένας
ποῦ δὲν τὰ βλέπεις αὐτὰ τὰ στραβά νὰ τὴ κάνης ἴσα.

Νὰ δοῦμε θὰ κάνης τίποτα ἢ θὰ πῶμε μετὶ γάρμικ ὥρα
νὰ τοὺς πετάξωμε ἀπὸ τ' αὐτὶ. Ἀμὰ τὸ παραξήλωτην πλέον
αὐτοὶ οἱ χαρραμοφάδες.